

Vlad Mușur către Radu Penciulescu

Dragă Radule,

Nu ți-am fost nici student, nici profesor, nici coleg, nici adversar, nici strămoș, nici moștenitor, nici angajat, nici director, nici indiferent. Mi-ai fost, sper, un prieten înainte de a te cunoaște, atunci când ne-am cunoscut, când ne-am despărțit, când ne-am regăsit și, acum, când nu mai știm nimic unul de altul. E o prietenie originală și durabilă. Cred că nu din cauza lungii despărțiri. Ce mă mai leagă de tine, Radule? Un defect de-al tău destul de mare: umanitatea ta. Omenescul fiind socotit la un creator ca fără nici o speranță, eu mă simt chemat de acest defect al omului, amicului meu de-atâta vreme, Radu Penciulescu. Ai apărut în teatru odată cu o serie importantă de regizori: Lucian Pintilie, Valeriu Moiescu, Mihai Dimiu. Ați lăsat să cadă, fiecare în felul vostru, cortina de fier pe scena romantismului de catifea. Erai student-regizor când ți-am văzut un frumos examen cu scene din *Romeo și Julieta*. Încă de pe atunci am crezut în tine. Examenul a fost socotit decadent, iar eliminarea ta din Institutul de Teatru atârna de un fir de păr. Eu eram în primul meu an de asistență și în comisie. Am sărit precum Maiakovski, susținut de Aura Buzescu. Cu greu ai scăpat de carierismul dialecticii obtuze. În fine, te-am luat la Craiova, unde ai fost unul din stâlpii acelei primăveri a teatrului de echipă, a unei uitate, smintite, boeme artistice. Apoi ți-a cântat *Ciocârlia* și ai zburat la Oradea. Ne-am reîntâlnit la București, tu cu *Ciocârlia* lui Anouilh, eu cu *Hamlet*-ul craiovean. De-atunci au început despărțirile. Am admirat felul în care ți-ai compus Teatrul Mic care, de atunci, n-a mai reușit să fie mare. Apoi ți-am văzut un spectacol pe care l-am iubit: *Regele Lear*. Spectacol „sărac”, a îmbogățit scena lumii, o viziune acută, eliberată de frumos și detalii, cu o lumină pură, ce pune textul în valoare impresionantă. Ai strâns în spectacol și o parte din seria craioveană: Rauțchi, Cozorici, Silvia Popovici, Eliza Plopeanu și George Constantin, de fapt, din aceeași serie. În anul Domnului 1970, ne-am întâlnit din nou, când tu ai montat *Lear*-ul, eu *Visul unei nopți de vară*, două spectacole hippy. Montările shakespeariene puteau din acel moment să se abandoneze oricărei patimi, fantezii. Și iar ne-am regăsit într-un orașel suedez, Grena, unde predam amândoi la un curs de actorie, un curs de vară. Și-am răs dimineața, la prânz și seara. Și nopțile erau aproape albe și noi râdeam de ele, de noi, de fetele și de băieții tineri cu care le pierdeam. Era un soi de școală liberă, care ți se potrivea, Radule, și te simțeam aproape fericit. Și-am răs până ce ne-am despărțit din nou. Ți-am scris târziu, prin anii '90. Ți-am făcut propuneri. Era vorba de teatru. n-ai mai vrut. Mi-ai făcut tu o altă propunere: să ne întâlnim. Să mai facem o partidă de răs cât mai e timp. Acum, când nu mai știm nimic unul de altul, cred că ne-am regăsit.

Cu dragoste,
Vlad

P.S. Iartă-mă, și roagă-l pe Valerică Moiescu să mă ierte. Rândurile ce mi le-a cerut pentru cartea ta, nu le-am terminat la timp. Tu mă cunoști. Ia-le pe astea.